

pis § 42 čís. 5 ex. ř., podle něhož lze exekuci odložit byla-li podána na předměty zástavního práva žaloba excindační. Návrh na odložení exekuce jest jen odůvodňován skutkovým i právním stavem excindačního sporu, který se této exekuce nedotýká, takže jest jej pokládati za neodůvodněný. Nehledíc k tomu nelze pustiti se zřetele ani právní podstatu vymáhané pohledávky, která jako daň již ze zákona právem zástavním vázne na seznamenanych předmětech (§ 21 zák. čís. 116/1927). Tím spíše nelze mezi excindačním sporem a touto exekucí shledati právních účinků.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Skutkový stav, na jehož základě se dovolací rekurentka domáhá odkladu exekuce, jest v exekuci E 75/33 a E 1118/33 jen potud týž, pokud stěžovatelka tvrdí, že tytéž předměty zabavené v obou případech jsou jejím vlastnictvím. Avšak předmětem sporu podle § 37 ex. ř. jest nepřipustnost exekuce v dotyčném případě, kdežto otázka vlastnictví jest jen předurčující otázkou. Podala-li dovolací rekurentka žalobu podle § 37 ex. ř. jen v případě E 75/33, může rozsudečným výrokem býti vyslovena jen nepřipustnost exekuce E 75/33, nikoliv však exekuce E 1118/33, a nebránila by proto vybavovací žalobě v případě E 1118/33 námitka zahájené rozepře podle § 232 c. ř. s. Ba v souzeném případě není ani skutkový stav stejný, an v případném sporu v exekuci E 1118/33 by došlo k řešení otázky věcného ručení zabavených vozidel podle § 21 zákona čís. 116/27 sb. z. a n., což v případě E 75/33 odpadá.

Čís. 13136.

Ustanovení § 23 celního zákona ze dne 14. července 1927, čís. 114 sb. z. a n. a § 32 vládního nařízení ze dne 13. prosince 1927, čís. 168 sb. z. a n., pokud se týkají soudní exekuce před skončením celního řízení, mají na mysli jen případy, kde celní správa celní zboží zadržela nebo vzala v úschovu.

Bylo-li jízdní kolo podle § 168 odst. (1) vládního nařízení čís. 168/1927 sb. z. a n., stanovícího úkony pro jízdy jízdními koly a motorovými vozidly v pohraničním styku, jen zaznamenáno bez požadování celní jistoty se záznamní lhůtou, a jeho soudní zabavení bylo provedeno v době, kdy kolo bylo v držení dlužníka a kdy záznamní lhůta ještě neuplynula, byla celní platební povinnost podle § 84 odst. (2) celního zákona čís. 114/1927 sb. z. a n. jen podmíněná a nebyla soudnímu uschování zabaveného kola na překážku.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, R II 488/33.)

K vydobytí peněžité pohledávky za dlužníci bylo dne 13. června 1933 zabaveno letací exekucí dámské kolo a dáno v uschování zástupci vymáhajícího věřitele. Podle zprávy celního úřadu v C. ze dne 13. června 1933 bylo toto kolo zaznamenáno ve smyslu § 168 (1) nař. k cel-

nímu zák. čís. 168/1927, takže na kole vázla celní závaznost, nárok státu na placení celní pohledávky 450 Kč. Soud první stolice usnesením ze dne 15. června 1933 vzhledem k tomu zrušil uschování dámského kola, nařídil jeho vydání celnímu úřadu a přenechal veškeré další opatření ohledně kola celnímu úřadu. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, přihlížeje k zákonnému zástavnímu právu pro celní pohledávku, pokračoval v exekučním řízení, zachovav dosavadní úkony. Důvody: Podle § 168 vl. nař. k celnímu zákonu (sb. čís. 168/1927) jsou silniční celní úřady po případě okrskové celní správy oprávněny, povolovati za jistých podmínek přestup celní hranice jízdními koly a zaznamenávati tato kola bez požadování celní jistoty. Podle § 23 celního zákona sb. čís. 114/1927 vzniká celní závaznost a tkví na zboží právo státu na clo, jakmile vstoupí zboží přes celní hranici do zdejšího celního území; celní správa může, nedbajíc práv třetích osob, takové celní zboží zadržeti, dokud celní zboží nevystoupilo z celního území zpět do celní ciziny; dokud nezanikne celní závaznost, není celní správa povinna, vydati celní zboží ani soudu ani jinému úřadu. Takový záznamní styk ve smyslu § 62 a násl. celn. zák. se týká dovozu cizozemského zboží s právním účinkem, že podmíněná platební povinnost zanikne buď vůbec nebo se změní v povinnost platiti snížené dovozní clo; zboží dovážené v záznamním styku jest celně zaznamenati a vésti v patrnosti; v záznamním styku jest zajistiti celní pohledávku. Z ustanovení § 99 celn. zák., týkajícího s ručení za celní pohledávku, vysvítá, že na zboží vázne zákonné zástavní právo a že může celní správa v pořadí před právy třetích osob celní pohledávku uspokojiti ze zboží. Ve shodě s tímto ustanovením určuje § 286 ex. ř., že »bez újmy přednosti, která přísluší clům« atd., jest rozhodné pořadí, v jakém soudní zabavení za sebou jdou. Jest tedy bez pochyby, že v souzeném případě má celní pohledávka přednost v pořadí před právy třetích osob, poněvadž kolo bylo v okamžiku soudního zabavení ještě v moci poplatníka cla, po případě bylo na nařízení soudu v úschově osoby, která mohla věděti, že nebylo učiněno zadost platební povinnosti. Podle názoru rekursního soudu jest ovšem lhostejným, zakládá-li se exekuce na rozsudku trestního nebo civilního soudu, poněvadž v každém případě jest nárok na náhradu útrat nárokem soukromým. Soud první stolice chybil tedy v tom, že nařídil vydání zabaveného jízdního kola celnímu úřadu a že přenechal veškerá další opatření ohledně tohoto kola celnímu úřadu. K takovému postupu neposkytuje ani celní zákon ani exekuční řád podkladu. Jinak by mohla býti řádně vykonaná exekuce vůbec znemožněna, kdyby soud proti zákonu upustil od dalšího provedení exekuce, zejména od dražebního řízení. Shora citované ustanovení § 23 celn. zák. má patrně ten význam, že celní správa jest oprávněna zadržeti takové zboží při přestupování celní hranice, nedbajíc práv třetích osob, a nikomu, ani soudu, toto zboží nevydati. Avšak v souzeném případě jest skutečná a právní situace docela jiná. Kolo bylo sice celním úřadem zaznamenáno, avšak zůstalo v moci majitelky, u které mohlo býti soudně zabaveno. Soud exekuční má jen povinnost, vzhledem k zákonnému zástavnímu právu za celní pohledávku přihlížeti k tomu při rozdělení výtěžku z nejvyššího podání (§ 286 ex. ř.). S tímto obmezením

měl tedy exekuční soud pokračovati v exekučním řízení se zachováním dosavadních úkonů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Usnesení rekursního soudu vyhovuje stavu věci a zákonu a vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily jeho správné odůvodnění. K těmto vývodům jest především připomenouti, že ani soud prvního stádu, ani soud rekursní nerozhodovaly o přípustnosti exekuce vůbec, nýbrž jen o způsobu uschování soudně zabaveného kola. Dále jest připomenouti, že úkolem rekursního soudu bylo, by přezkoumal usnesení soudu prvního stádu na základě skutkového a právního stavu, jaký tu byl v době vydání onoho usnesení, to jest dne 15. června 1933. Nemá proto významu okolnost v dovolacím rekursu zdůrazňovaná, že šestiměsíční záznamní lhůta povolená podle § 168 odst. (1) vládního nařízení ze dne 13. prosince 1927 čís. 168 sb. z. a n. uplynula dnem 25. srpna 1933, že v této lhůtě nebylo zabavené kolo vyvezeno zpět do celní ciziny a že se proto dosavadní podmíněná celní povinnost platební (§ 84 odst. (2) celního zákona čís. 114/1927 sb. z. a n.)stala uplynutím záznamní lhůty bezpodmínečnou. Nezákonnost napadeného usnesení nelze vyvozovati ani z ustanovení § 23 celního zákona ze dne 14. července 1927 čís. 114 sb. z. a n., ani z předpisu § 32 prováděcího nařízení čís. 168/1927 sb. z. a n. Podle § 23 celního zákona vzniká celní závaznost, jakmile vstoupí zboží přes celní hranici do celního území; dokud nebude vykonáno celní řízení a strana nesplní podmínek stanovených pro vydání zboží k volnému nakládání nebo dokud celní zboží nevystoupilo z celního území zpět do celní ciziny, může celní správa — nedbajíc práv třetích osob — takové celní zboží zadržeti, a, vyhnulo-li se celnímu dozoru neb uniklo-li mu, vzítí je v úschovu. Dokud nezanikne celní závazek, není celní správa povinna vydati celní zboží ani soudu ani jinému úřadu. Ustanovení § 32 vládního nařízení čís. 168/1927 sb. z. a n. jest jen prováděcím předpisem k § 23 celního zákona. Obě tato ustanovení, pokud se týkají soudní exekuce před skončením celního řízení, mají zřejmě na mysli případy, kde celní správa celní zboží zadržela nebo vzala v úschovu. To se však v případě, o němž jde, vůbec nestalo, neboť kolo bylo podle § 168 odst. (1) vládního nařízení čís. 168/1927 sb. z. a n., stanovícího úlevy pro jízdy jízdními koly a motorovými vozidly v pohraničním styku, jen zaznamenáno bez požadování celní jistoty se záznamní lhůtou do 25. srpna 1933 a jeho soudní zabavení bylo provedeno již dne 13. června 1933, tedy v době, kdy kolo bylo v držení dlužnice a kdy záznamní lhůta ještě neuplynula. V té době byla celní platební povinnost podle § 84 odst. (2) celního zákona čís. 114/1927 sb. z. a n. jen podmíněná a nebyla soudnímu uschování zabaveného kola na překážku. Že celní pohledávka na zabaveném kole vážne, bylo vysloveno i v napadeném usnesení, ale to nemá v zápětí nepřípustnost soudního uschování kola zabaveného pro pohledávku vymáhající věřitelky, která v rekursu právem poukazovala k tomu, že by podle usnesení prvního soudu mohl celní úřad vydati kolo dlužnici k zpětnému vývozu do celní ciziny a že

by tím provedení soudní exekuce bylo zmařeno. Nároky celní správy jsou chráněny ustanovením § 286 ex. ř., jak správně uvedl rekursní soud. Pokud se konečně v dovolacím rekursu dovozuje, že by za nedoplatek cla ručil podle § 100 celního zákona po případě též vydražitel, kdyby nejvyšší podání nestačilo k úhradě celní pohledávky, a že podle § 39 celního zákona a § 166 odst. 18 vládního nařízení č. 168/1927 sb. z. a n. bez úplného zaplacení celní pohledávky nelze kola v tuzemsku používat, není třeba tyto otázky za nynějšího stavu věci řešiti, ježto předpoklady pro to nenastaly.

Čís. 13137.

O nároku dcery, domáhající se na otci splnění slibu, že jí dá podle stavu přiměřenou výbavu kromě věna, jest rozhodovati sporem.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, R II 505/33.)

Dcera navrhla proti otci, by jí byla soudem určena výbava, a odůvodňovala návrh tím, že ještě před sňatkem otec žadatelky slíbil i žadatelce i jejímu choti, že své dceři (žadatelce) kromě věna zřídí podle stavu přiměřenou výbavu. Soud první stolice odkázal navrhovatelku s její žádostí na pořad práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Usnesení rekursního soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, napadá stěžovatelka podle § 46 (2) zák. č. 100/31 pro nezákonnost a zmatečnost. Navrhovatelka žádala, jak na první stránce svého písemného advokátem sepsaného podání uvádí, »aby jí soudem byla určena výbava«, a v podání tvrdí, že otec ještě před sňatkem jí a jejímu choti slíbil, že jí zřídí podle stavu přiměřenou výbavu kromě věna, že do úplné výbavy scházejí jí ještě předměty, jež vypočítává, že otec slib nesplnil a dosud výbavu jí nezřídil, a navrhuje, aby byl její otec uznán povinným zříditi a vydati jí výbavu záležející v předmětech, jež znova vypočítává, v ceně 10.000 Kč. Správně seznaly nižší soudy, že nejde tu o určení věna podle § 1221 obč. zák., neboť v návrhu není ani zmínky o tom, že navrhovatelka podle § 1220 obč. zák. nemajíc vlastní jmění, má nárok na přiměřené věno proti svému otci a že otec se dovolává své nemohoucnosti zříditi jí slušné věno, nýbrž navrhovatelka uvádí, že otec slíbil jí podle stavu přiměřenou výbavu kromě věna, že jí scházejí do úplné výbavy ještě určité věci a žádá, by otec byl uznán povinným tyto věci jí vydati. O takovém návrhu ovšem nemůže soud rozhodovati v řízení nesporném, nárok ten se neopírá o zákonnou povinnost otcovu podle § 1220 a 1221 obč. zák., nýbrž o tvrzený slib otcův, a správně rozhodly nižší soudy, že o tomto nároku jest